

BASARS, MERCERIES, CAMISERIES, BOTIGUES I MAGATZEMS DEDICATS A LA MODA

Modistes de Barcelona

El nou llibre d'Elisenda Albertí rendeix homenatge a les dones que confeccionaven peces a mida. Recorre els carrers i els primers establiments on es venien vestits de tall

CRISTINA SAVALL
BARCELONA

Elisenda Albertí, al seu nou llibre *Un passeig per la moda de Barcelona* (Editorial Orígens d'Albertí), dedica un capítol als sastres (*Els sastres, un gremi valorat*) i un altre a les modistes (*Les modistes, un gremi discutit*) amb títols que deixen clar que per a les dones va ser moltíssim més complicat forjar-se un futur en aquest món d'agulles, teles i fils. «**Les dones que confeccionaven vestits van suar tinta abans que se les reconegués**», assegura Albertí, autora dels assajos *Dames, reines, abadesses*; *Dones de Barcelona* i *Catalanes medievals*.

«**Abans del 1784, només la viuda d'un sastre, i en determinades condicions, podia seguir amb el negoci**», explica l'escriptora. A partir d'aquell any, el Gremi de Mestres Sastres va permetre a una dona liderar un taller de confecció amb els mateixos drets que fins llavors eren exclusius

▶▶ La botiga Santa Eulàlia va començar el 1843 al Pla de la Boqueria. (EDITORIAL ALBERTÍ)

dels homes.

«**Els sastres barcelonins, per por a la competència, van al·legar que legalitzar les modistes significaria la seva ruïna. En aquella època moltes cosidores franceses treballaven aquí**», assenyala Albertí. No van aconseguir canviar la normativa i, des d'aleshores, la incorporació de les modistes va canviar el món de la moda, encara que fins al 1909 amb la fundació del Sindicat Barceloní de l'Agulla no es van associar en un gremi que les

ajudés en la seva formació i a l'hora de trobar feina.

«**Les modistes de Barcelona treballaven els patrons a partir de vestits en miniatura que arribaven de París i de Londres. Amb les noves tendències de la moda europea, vestien unes nines que ensenyaven a les seves clientes perquè percebessin l'efecte abans de fer l'encàrrec. Avui són cotitzades pels col·leccionistes**» .

L'aparició de la màquina de cosir el 1851 va marcar un abans i un després en aquest ofici. Els tallers de tall i confecció, en què les clientes triaven les teles assegudes davant el taulell, aleshores estaven ubicats al Call, l'antic barri de jueus, i als carrers d'Avinyó i Boqueria, i des del 1910, a Ferran. «**Aquell va ser el centre neuràlgic de la moda. Venien molts mariners i mercants a confeccionar-se vestits a mida**» .

Allà es trobaven les germanes Montagne, procedents de París, a qui l'autora dedica un capítol. Algunes de les seves creacions han estat cedides al Museu Tèxtil i d'Indumentària de Barcelona, que obrirà les portes a la plaça de les Glòries l'any que ve.

«**L'ofici de modista es va consolidar com una alternativa laboral**

►► **Un taller de modistes a principis del segle XX. (EDITORIAL ALBERTÍ)**

amb prestigi social», defineix. A finals del segle XIX i principis del XX van destacar Carme Ruiz i Carme Martí de Missé, que el 1893 va patentar el mètode Sistema Martí. «**Va ser una revolució: el mateix patró servia per a totes les talles. Encara s'utilitza avui**» .

Les botigues de moda van sorgir al segle XIX amb l'arribada dels basars. El primer establiment data del 1807 i era propietat de Ramon Bosch. Es va situar a la Rambla. Fins llavors els sastres que distribuïen roba confeccionada per a pagesos es trobaven al barri de la Ribera. Després, el 1820 va sorgir la Camiseria Xancó, que encara sobreviu. La van seguir Bel i Cia (1842), i Santa Eulàlia (1843) al passeig de Gràcia. I el 1850 van néixer els magatzems El Àguila-